

1

Bernice Adams was zoals altijd al wakker voordat de wekker ging. Het was haar moederinstinct dat haar wekte, zodat Toby, haar zoontje van zes, kon doorslapen. Over haar schouder heen keek ze glimlachend op hem neer. Hij was nog in diepe rust in het royale tweepersoonsbed dat ze tweedehands op de kop had weten te tikken. Ze had er een nieuwe matras bij gekocht die ze samen hadden uitgeprobeerd en die ‘net zo zacht was als een wolk’, aldus Toby. De matras had wel een flink gat in haar budget geslagen, maar het geld was goed besteed. Want als Toby fit en uitgerust naar school ging, was dat bevorderlijk voor zijn leerprestaties. En Bernice wilde hem alle kansen geven die ze hem kon bieden.

Ze had hun appartement – zitkamer, keuken, badkamer en één slaapkamer – volledig ingericht met meubels die ze van anderen had gekregen of die ze bij het grofvuil had gevonden; op dinsdagavond zetten mensen de spullen die ze niet meer konden gebruiken, op de stoep om de volgende ochtend door de vuilniswagen te worden opge-

haald. Voor Bernice waren die avonden telkens weer een zoektocht naar schatten geweest. Een zoektocht die haar twee nachtkastjes, een blauwe ladekast en een keukentafel had opgeleverd. Het helderrode formica blad was aan de randen een beetje beschadigd, maar de tafel, met twee stoelen, vormde een vrolijk accent in het piepkleine keukentje. Bernice had de muren van het appartement en een deel van de meubels geschilderd, en bij de kringloopwinkel een kleed voor in de woonkamer gekocht. Alles bij elkaar zag het er gezellig uit. Op de slaapkamer hingen Toby's posters van Spider-Man, die Bernice had ingelijst. Boven het bed prijkten Batman en Robin.

Toby's vader had de benen genomen toen Bernice op haar negentiende zwanger bleek te zijn. Ze werkte op dat moment overdag als serveerster; 's avonds volgde ze een opleiding aan het City College of New York. Sinds zijn verdwijning had ze nooit meer iets van hem vernomen, alleen via via gehoord dat hij uiteindelijk was getrouwd en nog drie kinderen had gekregen. Ze had geen behoefte aan contact. Hij had haar met zijn mooie praatjes weten te verleiden, maar toen het erop aankwam niet geweten hoe snel hij zich uit de voeten moest maken. Tegen de tijd dat Toby werd geboren, was Bernice twintig, en ze had er als jonge moeder van meet af aan alleen voor gestaan.

Maar ze had het gered, want ze was een overlever. En dat niet alleen, ze was vastbesloten iets van het leven te maken en een voorbeeld te zijn voor haar zoon. Ze wilde hem laten zien dat hij alles kon bereiken wat hij maar wilde; dat hij zich niet moest laten ontmoedigen door de omstandigheden waaronder hij ter wereld was gekomen;

dat hij, als hij zijn best deed op school, later een goede baan en een mooi leven zou kunnen hebben. En dat ambieerde ze ook voor zichzelf.

Ze had als prille tiener haar ouders verloren, waardoor ze in de pleegzorg was beland. Sommige van de gezinnen waren verschrikkelijk geweest, andere hadden ermeedoor gekund, maar ze had gezworen dat háár zoon niet in pleeggezinnen zou opgroeien. Clive, haar broer en enige familie, had sinds zijn achttiende bijna voortdurend in de gevangenis gezeten voor een reeks van vergrijpen, van fraude met creditcards tot autodiefstal en drugshandel; stuk voor stuk manieren om aan geld te komen die hij op straat had geleerd. Bernice had hem sinds haar zestiende niet meer gezien. Hij was destijds twintig geweest en net voorwaardelijk vrijgekomen. Ze had het contact met hem verbroken; hij wist niet eens van het bestaan van zijn neefje. Clive was geen slecht mens; op zijn manier was hij altijd goed voor haar geweest. Maar het lukte hem niet zich te ontworstelen aan de achterstand waarmee ze hun leven waren begonnen. In tegenstelling tot Bernice, die altijd had geweigerd zich daarbij neer te leggen en die zowel voor zichzelf als voor haar zoon de lat hoog had gelegd.

Het appartementengebouw waarin ze woonden, was schoon en netjes, en dat gold ook voor de huurders. Het gebouw lag aan 125th Street en dateerde uit de jaren dertig van de vorige eeuw. Bij de oplevering moest het buitengewoon fraai zijn geweest, maar de oorspronkelijke royale appartementen waren opgesplitst in aanzienlijk kleinere. Daardoor was de huur bescheiden, maar had

het gebouw zijn luxe uitstraling verloren. Het oogde wat sjofel, dus wie het kon betalen was vertrokken naar een duurder appartement, dichterbij het hart van de stad. Andere gebouwen in de buurt waren al gerenoveerd, en de hele wijk werd geleidelijk aan opgewaardeerd. Bernice prees zich gelukkig dat ze nog betaalbare woonruimte had kunnen vinden.

Na het afronden van haar opleiding aan het City College was ze bij TSA in dienst getreden als beveiligingsmedewerker op JFK International Airport. Daar deed ze, inmiddels alweer vijf jaar, de veiligheidscontrole van vertrekkende passagiers; ze observeerde hen, gaf aanwijzingen hoe ze in de bodyscan moesten gaan staan, en wanneer dat nodig bleek fouilleerde ze hen. In de avonden studeerde ze rechten; het was een studie die ze online kon doen. Volgens Bernice kon je met hard werken en een goede opleiding alles bereiken, en daar herinnerde ze Toby dagelijks aan.

Ze maakte zich met tegenzin los van zijn warme lijfje, dat tegen haar rug lag opgekruld, en liet zich uit bed glijden om te douchen en zich gereed te maken voor haar werk. Ze moest om vier uur de deur uit, en dan bracht ze Toby bij de buurvrouw, die hem later op de ochtend naar school bracht, samen met haar eigen kinderen. Bernice draaide de dienst van halfzes tot halftwee, zodat ze Toby zelf van school kon halen. 's Middags gaf ze hem thuis bijles in vakken die ze belangrijk vond, maar die hij nog niet op school kreeg. En wanneer ze had gekookt en Toby in bed had gestopt, was het tijd voor haar eigen huiswerk. Omdat ze al om halfvier moest opstaan, probeerde ze om

half tien in bed te liggen. Om tijd uit te sparen ontbeet ze in de trein. Ze ging nooit uit met vriendinnen, en ze was in geen jaren naar de film geweest. Haar leven draaide om haar zoon, haar werk en haar studie, opdat ze het uiteindelijk beter zouden krijgen en Toby de toekomst met vertrouwen tegemoet kon zien. Ze hadden het er vaak over, ook al was hij pas zes. Bernice voerde volwassen gesprekken met hem, waarin ze vertelde dat ze na haar studie bij een advocatenkantoor zou gaan werken. Dat was haar droom. En door hard te werken kon je je dromen waarmaken, zei ze tegen Toby, bijna als een mantra.

Ze douchte, nam een kop koffie en trok haar uniform aan. Als Afro-Amerikaanse droeg ze haar haar in vlechtjes die ze in haar nek bij elkaar had gebonden. Ze zag er aantrekkelijk uit, ze was slank en lette op haar figuur, en het TSA-uniform stond haar goed. Al heel wat mannelijke collega's hadden haar mee uit gevraagd, maar ze ging er nooit op in. Toen ze nog maar net bij de TSA werkte, had ze kortstondig iets met een collega gehad. Dat had niet goed uitgepakt, en daar had ze van geleerd. Die fout zou ze niet nog eens maken. Met als gevolg dat ze in geen jaren meer een date had gehad. Mannen speelden simpelweg geen rol in haar leven. Dat kwam later wel weer, hield ze zichzelf voor, tegen de tijd dat ze was afgestudeerd en een betere baan had.

Ze hield niet van haar werk, maar het zorgde voor brood op de plank; bovendien had ze daarnaast tijd voor haar onlinestudie. Dat was ook een reden waarom ze voor de vroege dienst had gekozen.

Toen ze zich had aangekleed, wikkelde ze de slapende

Toby in zijn Spider-Man-slaapzak en liep ze met hem naar de burens. Ze belde niet aan, maar klopte zachtjes op de deur om de buurkinderen niet wakker te maken. De school begon pas om acht uur. Net voordat de deur openging, werd Toby wakker.

‘Waarom moeten we zo vroeg opstaan?’ mopperde hij. Toen kneep hij zijn ogen weer stijf dicht en kroop dicht tegen haar aan. Het was nog donker, en het zou nog uren duren voordat het licht werd.

‘Omdat ik naar mijn werk moet.’ Ze gaf hem een kus op zijn voorhoofd. ‘En jij moet naar school. Dat is belangrijk, want dan kun je later misschien ook wel advocaat worden. Of dokter. Of wat je maar wilt.’

‘Ik wil politiemans worden,’ bromde hij terwijl de deur openging en de buurvrouw hem van zijn moeder overnam. Ze glimlachte naar Bernice, want ze bewonderde haar om de manier waarop ze voor haar zoon zorgde. Tony was alweer ingedommeld. Hij kon nog een paar uur slapen voordat het tijd was om naar school te gaan.

‘Fijne dag,’ fluisterde de buurvrouw, waarna ze de deur zachtjes weer sloot. Ze ontfermde zich elke ochtend over Toby, en dat deed ze voor niets. Op haar beurt paste Bernice in het weekend vaak op de twee buurkinderen als hun moeder een date had. Dan sliepen de kinderen bij haar op de bank, of bij Toby in het grote bed. En dan sliep ze zelf op de bank. Zo deden ze wat ze konden om elkaar te helpen, want ze stonden er allebei alleen voor. De buurvrouw had een zoon en dochter van ongeveer Toby’s leeftijd, en de drie kinderen konden het prima met elkaar vinden.

Het beloofde een mooie meidag te worden, constateerde Bernice toen ze buiten kwam, denkend aan het zomerkamp van de kerk waarvoor ze Toby had ingeschreven en waar van alles zou worden georganiseerd. Ze had het geld bij elkaar gespaard door vijf maanden lang de lunch over te slaan. De inschrijving was bevestigd, het geld stond op de bank.

Bernice haastte zich om de eerste trein te halen, die haar precies op tijd bij het vliegveld afleverde. Op JFK aangekomen stopte ze haar tas in haar kluisje, waarna ze zich om klokslag halfzes meldde voor het begin van haar dienst. Het doel heiligde de middelen, hield ze zichzelf telkens opnieuw voor, en ze hoefde dit werk niet de rest van haar leven te doen. In haar dromen werkte ze al op een advocatenkantoor. Maar zover was het nog niet.

Voorlopig zat ze opgescheept met jaloerse, kleinzielige collega's, met onaangename leidinggevenden en met passagiers die chagrijnig reageerden wanneer ze hun schoenen moesten uittrekken of wanneer Bernice hun bagage moest controleren op computers of vloeistoffen, of omdat de scan iets had geregistreerd wat er verdacht uitzag, maar wat in de meestal gevallen volmaakt onschuldig bleek te zijn. Als TSA-medewerker was Bernice erop getraind alert te zijn op wapens, op stoffen waarmee explosieven konden worden gemaakt en op alles wat er op het scherm van de bagagescan verdacht uitzag.

Haar huidige leidinggevende, Denise Washington, maakte er geen geheim van dat ze een hekel aan haar had. Bernice was in haar ogen veel te beschaafd, te netjes, te fatsoenlijk; bovendien was ze zo onverstandig ge-

weest zich te laten ontvallen dat ze rechten studeerde. Daarmee had ze de hoon en woede van Denise over zich afgeroepen. Want Denise had een gloeiende hekel aan jonge vrouwen zoals Bernice; vrouwen die de toekomst met vertrouwen tegemoetzagen en er niet aan twijfelden dat ze erin zouden slagen hun dromen te verwezenlijken. Maar Denise wist wel beter. Ze was keer op keer, jaar na jaar gepasseerd bij promoties. In haar ogen omdat ze werd genaaid door ambitieuze jonge vrouwen zoals Bernice, die nergens voor terugdeinsden om hogerop te komen. Ze had er meer dan genoeg van, en dat reageerde ze af op Bernice.

Die had overwogen een klacht in te dienen bij Denises leidinggevende, maar daarvan afgezien omdat ze er niets mee zou bereiken. Integendeel. Door te klagen zou ze het allemaal alleen maar erger maken. Denise was verbitterd, ze werd verteerd door woede en onvrede. Achter de rug van Bernice sprak ze kwaad over haar, net hard genoeg, zodat die het kon horen. Ze had een gruwelijke hekel aan haar werk, maar was te gemakzuchtig om op zoek te gaan naar een andere baan. In plaats daarvan moest iedereen die lager op de hiërarchische ladder stond, het ontgelden. Bernice was gewend geraakt aan haar hatelijkheden, haar kwetsende opmerkingen, haar openlijke minachting. Denise was gewoon jaloers, terwijl ze net als Bernice naast haar werk een opleiding had kunnen volgen. Maar blijkbaar was er niets wat haar interesseerde.

Onder de gebruikelijke woedende blikken van haar leidinggevende liep Bernice naar haar werkplek, waar de passagiers voor de eerste vluchten van die dag hun spul-

len al in de plastic bakken voor de bagagescan legden en daarna zelf op blote of kousenvoeten door de metaaldetector en de bodyscan gingen.

Kort na aanvang van haar dienst zag ze de eerste bemanning van die dag door de controle gaan, en uit de strepen op haar uniform bleek dat een van de vrouwen in de groep de piloot was. Het ontlokte Bernice een tevreden glimlach.

Even later meende ze in een van de passagiers Susan Farrow, de beroemde filmster, te herkennen. Maar misschien had ze zich vergist. De vrouw in kwestie zag er ouder uit dan Bernice zou hebben gedacht, en haar gezicht ging voor een groot deel schuil achter haar enorme zonnebril. Ze was tegen iedereen aardig en beleefd en zag er onopvallend uit, in een spijkerbroek met een trui, zonder een zweem van glamour. Dat was iets wat Bernice wél leuk vond aan haar werk. Je wist nooit wat de dag zou brengen, elke dienst was anders, en dat maakte het boeiend, hoe onaangenaam haar leidinggevende ook mocht zijn.

Bij Helen Smith ging de wekker die ochtend om halfvijf, want ze wilde ruimschoots de tijd hebben om te douchen en zich aan te kleden, en voor een kop koffie, zodat ze klaarwakker was tegen de tijd dat ze met de rest van de bemanning werd opgepikt bij het hotel waar de luchtvaartmaatschappij haar personeel onderbracht wanneer dat in New York moest overnachten. Op dat vroege uur was er zelfs downtown nog niet veel verkeer, dus als het busje om halfzes voorreed, zouden ze om halfzeven op

het vliegveld zijn. Daar zou Helen vervolgens weinig meer te doen hebben. De luchtvaartmaatschappij diende het vliegplan in en keek naar de weersomstandigheden. Samen met haar copiloot hoefde Helen alleen nog de cockpitsystemen en -instrumenten te controleren.

Ze kon terugkijken op een buitengewoon succesvolle carrière als piloot; nadat ze jarenlang bij de luchtmacht gevechtsvliegtuigen had gevlogen, werkte ze nu sinds twee jaar in de commerciële luchtvaart. Het waren twee loodzware jaren geweest, de zwaarste van haar leven.

Toen ze wakker werd, zag ze dat er een sms'je was binnengekomen, waarin – al voor de tweede keer – een verandering werd doorgegeven voor de terugvlucht naar San Francisco. De vorige dag had ze te horen gekregen dat ze een Airbus A380 zou vliegen, die na een vlucht vanuit Londen in New York aan de grond stond en die op doorreis naar Tokyo toch een tussenstop maakte in San Francisco. Normaliter werd de grootste Airbus niet ingezet tussen New York en San Francisco. Maar haar papieren voor het toestel waren in orde, en ze zag ernaar uit om met de A380 te vliegen.

Helaas was er die nacht een technische storing bij de Airbus geconstateerd, waardoor het toestel niet kon worden gebruikt. Om de bijna driehonderd passagiers toch te kunnen vervoeren was besloten de A321, een nieuwe, aanzienlijk kleinere Airbus, in te zetten voor de vlucht van 08.00 uur, plus een Boeing 757 die om 08.20 uur zou vertrekken. Op die manier hoefden ze niemand teleur te stellen en zou het reisschema van de passagiers geen ingrijpende wijzigingen ondergaan. Het gevolg was